

אני יהודי, אזרח מדינת ישראל, הציג עצמו כן-ציון מורדוב, האיש שפונה עלידי המישרה מועידת-ההסתדרות, לעיני המדינה כולה, בשיאה של התכתשות המונית על בימת-הנשיאות. הוא האיש אשר לעברו נשלחה אצבע מאשימה בכל כלי-התיקשות כאחראי ל-פיצוץ הכנס.

טרם ההצבעה על צירוף חברי הקיבוץ צים והפועלים הערביים אל מועצות-הפורעלים האזוריות, סערו הרוחות בקרב אנשי סיעת-הליכוד בהסתדרות, שביקשו למנוע את ההצבעה, שלטענתם באה להביא טיח את שילטון המערך ולחזק את מעמדו במועצות האזוריות בעיירות-הפיתוח. היה זה, "בנצי" שפרץ ראשון אל בימת הנשיאות, כשבכוונתו לשבש את הנסיון לחדוש הדיון.

על בימת-הנשיאות התנהל ויכוח מיי-לולי סוער בין בנצי, ציר מטעם הליכוד, ובין דוב בן-מאיר, יושב-ראש הנשיאות. חבריו של בנצי פרצו אחריו לבימה בסערת-יצרים, ותרמו אף הם לוויכוח הסוער. לבימה מיהרו לעלות הסדרנים, כדי להוריד את המתפרעים ולאפשר את המשיכה של הדיון. הרוחות התלהטו, כיסאות הורמו, שולחנות הופלו, ובנצי סירב לרדת מהבימה. המישרה לא התערבה. היא חיכתה בצד להוראה. חלק קראו לה לעזרת לבימה והאחרים חשבו שאין זה יאה שהמישרה תתערב באירוע כזה. לבסוף הם עלו, הבחורים הצנומים לבושי-מדים בצבע חום, כשאלות קשורות אל פרק ידם.

תוך פרק זמן קצר ביותר, דקות ספורות, הם הורידו את כולם מהבימה. חיל-צו את הנפגעים ונעלמו במהירות ובשקט, כפי שהופיעו. באולם השתררה דומיית הלם. בנצי הוצא מהאולם עלידי השוט-רים ונלקח לתחנת-המישרה. לאחר מכן טען: "אמר לי שאני נאצי!" דבר זה הותיר אותו, לדבריו, המום ומוזעזע. "אר-תו בריון איים גם להכות אותי. אמרתי לו — תעשה את זה אם אתה חושב שזהו תפקידך! הוא השיב לי: לא פה, אני אגיע אליך הביתה!"

לטענת בנצי שמע וידע דוב בן-מאיר על חילופי-המילים, אולם הוא לא הגיב. קשישים מפעילי ההסתדרות השליכו את עצמם אל ההמון, שהצטופף על בימת הנשיאות. בשיאה של ההתכתשות והדחייפות על הבימה נפל בני טרון, כבן 50. הוא פונה לבינת-חולים, כשהוא מעולף ור-אוזנו קרועה.

הנוכחים באולם היו מוזעזעים. הם הכי-רו את בני טרון כפעיל בכל הוועידות הקודמות, וזכרו שהוא עבר כמה התקפי-לב.

רבים מבאי הוועידה בהיכל התרבות לא האמינו למראה עיניהם. הם לא הבינו איך יתכן שוועידת-ההסתדרות נקלעה ל-טרגדיה זו. הם לא תיארו לעצמם שוועידה זו תיראה שונה מכל קודמותיה.

אנשי-הליכוד באולם טענו: "מאז תחילת הוועידה התגרה דוב בן-מאיר בבנצי. שוב ושוב פנה בן-מאיר מהבימה אל בנצי, שישב באולם. הוא התגרה בו במהלך הדיונים ללא הפסק: 'לבנצי יש בטח מה לומר', 'מה בנצי היה אומר', 'בנצי! בני-צי! איפה בנצי?'"

בצד השני של האולם רווחה דיעה הפור-כה: "בנצי הוא בין הראשונים להכות, ובין האחרונים לפתיחת הפה." טענו שבנצי צי בא לוועידה כדי להרים ידיים, לא כדי להביע דיעה.

שיחה עם

האדון משל

בן-ציון מורדוב מתרעם. אין הוא מסכים להגדרה זו שדבקה בו. "לא היתה אלימות!" אמר, ביושביו אחרי-מער-שה בגינת הבניין רבי-הקומות בנווה שלם שבכפר-שלם, הפרבר התל-אביבי, שבו הוא מתגורר.

"לא הרמתי יד, והתמונות שצולמו יר-כיוו זאת. באתי לוועידה כדי לקחת חלק בדיונים. כוונתי היא לקדם את טובת הפר-על ומעמד חברי-ההסתדרות, וזאת אני עו-שה כציר מטעם הליכוד."

במהלך השיחה הופיע בנו, כשהוא ממי-רר בבכי. חבר מהשכונה היכה אותו. בן-ציון מיהר לעברו וניסה להרגיעו. "חשוב לי שהבן שלי, בן הרפ, יהיה גאה בי, ולא יחשוב שאני המתפרע מטעם הליכוד." הסביר האב, ומיהר ללכת עם בנו אל ה-ילד המכה, כדי לערוך סולחה. כשהוא שב, הוא המשיך לספר: "אי-

"לא באתי להרים ידיים! באתי כדי לתרום לדיון!"

מנחת ומוסיף: "לנכד של אדון משל ול-בן האמצעי שלי קוראים באותו השם — שי."

גם עם דוב בן-מאיר הוא יצר קשרים ידידותיים, למרות שבועידה נוצר רושם שהם יריבים. "דוב בן-מאיר אומר לי תמיד — הדלת שלי תמיד פתוחה לפניך." מורדוב מכיר בעובדה שעל כל אורח אחר במדינה מוטלת החובה לפנות אל סמכות עליונה דרך הצינורות המקובלים. אולם, לדבריו, בשכונה שבה הוא גר, קיים מיבנה של ההסתדרות שאין בו פעי-לות. "אנשים באים לבניין רק לצורך (המשך בעמוד 72)

לפרוודור. הוא ביקש ממני אישית שלא אקרא קליאות-ביניים במהלך הנאום של פרס!"

בעת הנאום התערב בן-ציון, ולמשתת-פיו הוא הסביר: "היה עלי לתקן את דברי פרס. אני לא מפריע, אלא תורם לדיון." בתגובה עלי-כך הזמין אותו שי-מ-עון פרס לשיחה אישית בתום הנאום.

סיפר בן-ציון מורדוב בגאווה: "לא רק פרס הזמין אותי לשיחה אישית. גם ירו-חם משל פנה אלי וביקש ממני שאכתוב אליו מיכתב, כדי לקבוע איתי שיחה אי-שית בעוד שבועיים!" מורדוב, ציר מטעם הליכוד, מתמוגג

שית אני מיוודד עם כולם" והוא נזכר שלפני שבועיים ביקר בכנסת הוזמן ל-מיוזון חברי-הכנסת. שם הוא פגש ב-אדון משל ("מה יש, הוא מעסיק אלפי פוע-לים!") שהזמין אותו לשולחנו. לידו ישב דוב בן-מאיר, ושלושתם שוחחו בלבביות. "בתום השיחה הם ביקשו ממני דבר אחד: אל תפריע לנו בוועידה!"

במהלך הדיונים בוועידה, נזכר בן-ציון מורדוב, פנה שאול בן-שימחון אל הנוכ-חים בספסלי-הליכוד וביקש מהם שלא יפריעו לשימחון פרס בעת הנאום. אולם בן-שימחון לא התפקע בפנייה זו, וקרא אישית לבן-ציון מורדוב שיתלווה אליו